Opłata pocztow ... uiszczona ryczałtem.

Nr. 35. 1938.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 36 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Alojzy Maligłówka — Wydział Powiatowy.

Katowice, sobota, dnia 3 września 1938 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

USTAWA

z dnia 5 sierpnia 1938 r.

o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych.

Art. 1. (1) Na cele gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych na rynku wewnętrznym ustanawia się opłatę od mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz kaszy pszennej i jęczmiennej; opłacie podlegają mąka i kasza, zarówno wytworzone w kraju, jak i sprowadzane z zagranicy lub obszaru W. M. Gdańska.

(2) Wpływy, uzyskiwane z powyższej opłaty, służą — niezależnie od innych środków polityki gospodarczej, a zwłaszcza ustalanych dotacyj budżetowych — do ułatwienia zbytu artykułów rolniczych i wpływania tą drogą na kształtowania cen artykułów rolniczych, przede wszystkim roślinnych, a w dalszej kolejności zwierzęcych, na poziomie, zapewniającym opłacalność produkcji rolniczej.

Art. 2. (1) Opłacie nie podlegają mąka i kasza, przeznaczone do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego.

(2) Zwolnione od opłaty będą mąka i kasza, przeznaczone do wywozu zagranicę oraz na obszar W. M. Gdańska.

(3) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu określi sposób kontroli nad obrotem mąką i kaszą, przewidzianym w ust. 1 oraz warunki zwalniania mąki i kaszy, przeznaczonych do wywozu.

Art. 3. (1) Do uiszczenia opłaty obowiązane są osoby fizyczne i prawne, spółki jawne, komandytowe oraz spadki wakujące, które prowadzą przedsiębiorstwa (zakłady) przemiału zboża

(2) Obowiązek uiszczenia opłaty ciąży na posiadaczu mąki lub kaszy, jeżeli zmienia on przeznaczenie produktu, od którego w myśl art. 2 nie uiszczono opłaty.

(3) Obowiązek uiszczenia opłaty przy przywozie mąki i kaszy z zagranicy ciąży na odbiorcy przy odprawie celnej.

(4) Obowiązek uiszczenia opłaty przy przywozie mąki i kaszy z obszaru W. M. Gdańska ciąży na osobie, dla której przeznaczona jest przesyłka.

Art. 4. (1) Opłata nie może przewyższać 3 zł od 100 kg mąki lub kaszy.

(2) Wysokość opłaty ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Minister Skarbu zarządzi pobór opłaty, jeżeli przeciętna cena żyta za okres kolejnych 20 dni notowań na giełdzie warszawskiej oraz przeciętna cena, wynikająca z notowań w ciągu ostatnich 3 dni tego okresu, wyniesie mniej aniżeli 20 zł za 100 kg.

(4) Minister Skarbu zawiesi pobór opłaty, jeżeli przeciętna cena żyta za okres kolejnych 30 dni notowań na giełdzie warszawskiej oraz przeciętna cena wynikająca z notowań w ciągu ostatnich 3 dni tego okresu, przewyższać będzie 20 zł za 100 kg.

Art. 5. Rozporządzenie Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu, określi w jakim stadium obrotu powstaje obowiązek uiszczenia opłaty oraz ustali tryb postępowania, sposób wymiaru, poboru i przymusowego ściągania opłaty, sposób wykonywania kontroli, organa powołane do jej wykonywania oraz obowiązki osób kontrolowanych, sposób zabezpieczenia opłaty i warunki jej umarzania, a także ureguluje sprawę odpowiedzialności rzeczowej za opłatę jak również przypadki, w których następuje zwrot opłaty.

Art. 6. Należności z tytułu opłaty, po potrąceniu kosztów poboru będą przekazywane na spe-

cjalny rachunek w instytucji kredytowej, oznaczonej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 7. (1) Skarb Państwa uzupełnia w terminach miesięcznych rachunek, wymieniony w art. 6, dotacjami w wysokości połowy kwot, które wpłynęły z tytułu opłaty.

(2) Minister Skarbu ma prawo do wydawania zaliczek na rachunek tych dotacyj.

(3) Na rachunek powyższych dotacyj będą zaliczane kwoty zwrotów ceł, dokonywanych w danym roku gospodarczym przy wywozie zbóż i artykułów przemiału.

Art. 8. (1) Środkami, nagromadzonymi na rachunku, wymienionym w art. 6, rozporządza na cele, wskazane w art. 1. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinii komisji, w skład której wchodzą: w połowie delegaci Związku Izb i Organizacyj Rolniczych, w połowie zaś — delegaci Związku Izb Przemysłowo-Handlowych i Związku Izb Rzemieślniczych oraz przedstawiciele spożywców, spółdzielczości i pracowniczych związków zawodowych. W skład komisji wchodzi ponadto przewodniczący, powołany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu spoza grona funkcjonariuszów państwowych.

(2) W posiedzeniach komisji mogą brać udział i zabierać głos w obradach przedstawiciele zainteresowanych ministrów.

(3) Szczegółowe przepisy o organizacji komisji oraz jej regulamin wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 9. Sprawozdanie z zużycia kwot, wpływających na rachunek, przewidziany w art. 6, dołącza się do zamknięć rachunków Państwa.

Art. 10. Kto uszczupla opłatę, należną od mąki lub kaszy — podlega karze grzywny w wysokości do 20-krotnej uszczuplonej opłaty. Mąka i kasza podlegają przepadkowi.

Art. 11. Kto umyślnie zbywa, nabywa, przechowuje lub przewozi mąkę albo kaszę, stanowiące przedmiot przestępstwa, określonego w art. 10, albo pomaga do jej zbycia lub ukrycia — podlega karze grzywny w wysokości do 10-krotnej opłaty. Mąka i kasza podlegają przepadkowi.

Art. 12. Kto wykracza przeciwko nakazom lub zakazom, zawartym w rozporządzeniach, wydanych na podstawie ustawy niniejszej — podlega karze grzywny do 3.000 zł.

Art. 13. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, określone w art. 10 i 11, należy do właściwości sądów grodzkich, w sprawach zaś o przestępstwa, określone w art. 12 — do władz administracji ogólnej.

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 15. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 30 dni po ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: Sławoj Składkowski
Minister Skarbu: E. Kwiatkowski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 56, z dnia 6 sierpnia 1938 r.)

ROZPORZĄDZENIE
Rady Ministrów

z dnia 29 kwietnia 1938 r.

o przygotowaniu w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w dziedzinach regulacji i zabudowania osiedli oraz budownictwa publicznego i prywatnego.

Na podstawie art. 5 pkt 3, 4, 5 i 6 ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o obronie przeciwlotniczej i przeciwgazowej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 742) zarządza się co następuje:

Przepis wstępny.

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. w sprawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405). Paragrafy, powołane bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

Plany zabudowania.

§ 2. Nowe osiedla i nowe dzielnice należy tak projektować, by części osiedli przeznaczone pod zabudowę, posiadały kształt nieregularny, w każdym zaś razie odbiegający od formy koła lub kwadratu.

§ 3. (1) Układ arterii komunikacyjnych zasadniczo powinien być prostolinijny i jeśli temu nie stoją na przeszkodzie względy zdrowotne lub inne, w miarę możności zgodny co do kierunku z wiatrami, najczęściej panującymi w danej okolicy.

(2) W razie gdyby kierunek arterii komunikacyjnej był niekorzystny dla właściwego nasłonecznienia budynków przy zastosowaniu zabudowania zwartego, równoległego do ulicy, wówczas należy w miarę możności zastosować zabudowanie, prostopadłe do niej.

§ 4. (1) Odległość pomiędzy frontowymi liniami zabudowania przy głównych arteriach komunikacyjnych, biegnących szlakiem dróg państwowych i wojewódzkich, albo stanowiących, czy mających stanowić bezpośrednie przedłużenie takich dróg, powinna wynosić co najmniej 60 m.

(2) Jeśli przeprowadzenie arterii, określonej w ust. (1), z zachowaniem odległości 60 m pomiędzy frontowymi liniami zabudowania jest utrudnione ze względu na znaczną ilość istniejących budynków, wówczas należy założyć dodatkową arterię odciążającą.

§ 5. (1) Odległość pomiędzy frontowymi liniami zabudowania przy głównych arteriach komunikacyjnych, z wyjątkiem arterii, określonych w § 4 ust. (1), oraz przy arteriach odciążających, określonych w § 4 ust. (2), powinna wynosić conajmniej 34 m.

(2) Jeśli przeprowadzenie głównej arterii komunikacyjnej, nie biegnącej szlakiem drogi państwowej lub wojewódzkiej, z zachowaniem odległości

34 m pomiędzy frontowymi liniami zabudowania jest utrudnione ze względu na znaczną ilość istniejących budynków, wówczas należy założyć dodatkową arterię odciążającą o podanej wyżej odległości pomiędzy frontowymi liniami zabudowania.

§ 6. (1) Odległość pomiędzy frontowymi liniami zabudowania przy ulicach nie będących głównymi arteriami komunikacyjnymi, powinna wynosić conajmniej:

1) 18 m — jeżeli przy ulicy ma być dopuszczone wznoszenie budynków o wysokości, nie przewyższającej 16 m;
2) 22,5 m — jeżeli przy ulicy ma być dopuszczone wznoszenie budynków o wysokości od 16 do 19 m;
3) półtora najwyższej dopuszczalnej wysokości budynków, jeżeli przy ulicy ma być dopuszczone wznoszenie budynków wyższych niż 19 m.

(2) Odstępstwa od norm powyższych są dopuszczalne w przypadkach, gdy ze względu na znaczną ilość istniejących już budynków zastosowanie tych norm jest szczególnie uciążliwe.

§ 7. Zakładanie ulic zamkniętych budynkami (ślepych) iest zabronione. Przepis powyższy nie dotyczy ulic, przeznaczonych wyłącznie dla komunikacji pieszej.

§ 8. (1) Wielkomiejskie ośrodki o zagęszczonym zabudowaniu, skupiające siedziby handlu, przemysłu i administracji, jak również gęsto zabudowane dzielnice mieszkaniowe należy rozluźniać przez wprowadzenie jak największej ilości terenów niezabudowanych.

(2) Poszczególne dzielnice, a także ich części powinny być przedzielane terenami wolnymi od zabudowy, w postaci ogrodów, placów publicznych, pasm zieleni itp., zadrzewionych, zakrzewionych lub obsianych trawą.

(3) Obszarom zadrzewionym należy w planie zabudowania nadać przeznaczenie zapewniające zachowanie istniejącego drzewostanu, a w szczególności przeznaczać je na parki, kulturę leśną lub ogrodową itp.

§ 9. Przy zakładaniu nowych osiedli i nowych dzielnic co najmniej 40% całego obszaru nowopowstającego osiedla albo, nowozakładanej dzielnicy należy przeznaczyć na skwery, parki, ogrody, place sportowe i tym podobne cele, na lotniska, porty wodne i tym podobne urządzenia komunikacyjne oraz na zakłady i urządzenia użyteczności publicznej jeżeli te zakłady i urządzenia nie są budynkami nadziemnymi, wreszcie na uprawę leśną, rolną, ogrodową, ogrodniczą lub inną podobną, łącznie z terenami stanowiącymi część działek budowlanych i położonymi wewnątrz bloków budowlanych, jeżeli odległość pomiędzy tylnymi liniami zabudowania wynosi co najmniej 40 m; na cele zaś budowlane oraz pod arterie komunikacyjne razem z urządzeniami pomocniczymi nie można przeznaczać więcej niż 60% tegoż obszaru.

§ 10. Gmachów, przeznaczonych dla instytucyj o istotnym znaczeniu dla normalnego działania organizmu państwowego, nie należy skupiać zwłaszcza, jeżeli swoją wysokością lub masą miałyby wyróżniać się z pośród otoczenia.

§ 11. (1) Dzielnice przemysłowe należy zakładać o małych powierzchniach i w znacznych odległościach jedne od drugich.

(2) Dzielnice przemysłowe o większych powierzchniach można zakładać wówczas, gdy względy bezpieczeństwa życia lub zdrowia ludzkiego albo poważne względy gospodarcze stoją na przeszkodzie zastosowaniu przepisu ust. (1). W tym przypadku obszary dzielnic przemysłowych należy podzielić na części, odgraniczone od siebie za pomocą pasm niezabudowanych o szerokości co najmniej 150 m, zadrzewionych, zakrzewionych, obsianych trawą albo przeznaczonych pod uprawę rolną, ogrodniczą itp.

§ 12. (1) Stosunek powierzchni dzielnic przemysłowych w miastach, z wyłączeniem powierzchni pasm niezabudowanych, określonych wyżej w § 11 ust. (2), do powierzchni całego miasta nie powinien przekraczać 1 : 7.

(2) Stosunek powierzchni, określony w ust. (1) powinien być zachowany i wówczas, gdy w braku planu zabudowania przeznaczenie terenów pod budowę zakładów przemysłowych szkodliwych i uciążliwych ustalają na podstawie art. 322 rady miejskie albo władze, powołane do udzielania pozwoleń na budowę budynków przemysłowych.

(3) Przekroczenie określonego w ust. (1) stosunku może nastąpić w przypadkach wyjątkowych, ze względu na potrzebę rozbudowy istniejących lub powstawania nowych zakładów przemysłowych, za zgodą Ministra Przemysłu i Handlu, udzieloną w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 13. Tylne linie zabudowania przy zabudowie zwartej należy tak ustalać, aby pomiędzy nimi wewnątrz bloków budowlanych pozostawały pasma wolne od zabudowy o szerokości conajmniej 25 m. Pasma takie w miarę możności powinny tworzyć ciągły układ terenów, przechodzących przez przyległe bloki i łączących się z przestrzeniami, wolnymi od zabudowy.

§ 14. (1) Dwa przeciwległe boki bloków, przeznaczonych pod zabudowę zwartą, powinny być wyłączone z zabudowy.

(2) Odstępstwa od przepisu ust. (1) są dopuszczalne w przypadkach, gdy to jest konieczne ze względu na lokalne warunki, z tym jednak, że w zabudowaniu bloku z przeciwległych stron powinny być przewidziane dwie przerwy, zapewniające w dostatecznym stopniu przewiew bloku, każda o szerokości, wynoszącej co najmniej 12 m.

(3) Przepisów ust. (1) i (2) nie stosuje się do bloków istniejących, całkowicie obrzeżnie obudowanych, jeżeli konieczność pozostawienia takiego sposobu zabudowania będzie uzasadniona względami natury gospodarczo-finansowej lub zabytkowej.

§ 15. W przypadkach wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie, Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych może zezwolić na odstępstwa od przepisów, zawartych w §§ 2 — 11 oraz 13, nie przewidziane w tych paragrafach, na odstępstwa zaś od przepisów, zawartych w § 12 — w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 16. W razie, gdy w planach zabudowania, które zostały zatwierdzone albo uprawomocniły się przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, przewiduje się zabudowanie więcej niż 60 procent powierzchni terenów budowlanych, organa, powołane do sporządzania planów zabudowania, obowiązane są rozważyć możliwość zmiany planów zabudowania w kierunku obniżenia procentu zabudowania i ewentualnie takich zmian dokonać (art. 51).

Zadrzewienie, zakrzewienie i obsianie trawą.

§ 17. (1) Zabrania się zmiany uprawy leśnej na inny rodzaj użytkowania. a także usuwania zadrzewienia na gruntaeh nieleśnych bez uprzedniego uzyskania pozwolenia władz, wymienionych w ust. 4:

1) jeżeli powierzchnia gruntu leśnego lub innego obszaru zadrzewionego, położonego na terenach, określonych w ust. (2), chociażby będącego własnością kilku osób, wynosi w obrębie granic administracyjnych gmin miejskich więcej niż 1 ha, a poza tymi granicami — więcej niż 2 ha.

2) na obszarach, które w zatwierdzonym planie zabudowania na podstawie art. 10 pkt 1 lit. d) przeznaczone zostały na uprawę leśną, ogrodową itp.

(2) Przepis ust. (1) pkt. 1 stosuje się na terenach położonych w obrębie granic administracyjnych miast, wydzielonych z powiatowych związków samorządowych oraz na terenach, przylegających do tych miast, w promieniu: 50 km od wspomnianych granic, gdy chodzi o miasta powyżej 500.000 mieszkańców, i 30 km — gdy chodzi o inne miasta, wydzielone z powiatowych związków samorządowych.

(3) Przepis ust. (1) nie dotyczy usuwania poszczególnych drzew, gdy dany obszar zostanie ponownie zadrzewiony. Zadrzewienie powinno nastąpić najpóźniej w okresie 1 roku od dnia usunięcia drzewostanu.

(4) Zezwolenia, przewidzianego w ust. 1 udzielają, w porozumieniu z właściwym terytorialnie dowódcą okręgu korpusu:

1) o ile chodzi o tereny, należące do państwowego gospodarstwa leśnego, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych lub upoważnione przez niego organa Lasów Państwowych,

2) o ile chodzi o tereny lasów, nie stanowiących własności Państwa, władze uprawnione na podstawie przepisów o cchronie lasów, nie stanowiących własności Państwa, do wydawania decyzyj o zmianie uprawy leśnej na inny rodzaj użytkowanja.

3) o ile chodzi o tereny zakładów górniczych prezes wyższego urzędu górniczego,

4) o ile chodzi o wszystkie inne tereny, właściwi terytorialnie wojewodowie, a na obszarze m. st. Warszawy — Komisarz Rządu.

(Ciąg dalszy nastąpi):

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 32, z dnia 7 maja 1938 r.)

Wydział Powiatowy
Katowice

L: T. VIII-2/28.

Ogłoszenie

Wydział Powiatowy w Katowicach podaje do wiadomości, że z dniem 31 sierpnia br. otwarta została ponownie dla ruchu kołowego droga Mysłowice — Radocha.

Przewodniczący
w z.
(—) Richter

Prenumerata: roczna **12 zł**, półroczna **6 zł**, kwartalna **3 zł**, miesięczna **1 zł**. Cena nr. pojedyńczego **30 gr**.
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego" należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.

„Gazetę Urzędową pow. katowickiego" można zamawiać i zapłacić w wszystkich urzędach pocztowych.
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.